

това всички подбалкански градове падатъ въ български рѣцѣ.

Както се вижда до тукъ, Сливенъ и проходите прѣзъ него ще сж играли видна роль, особно слѣдъ смъртта на Тертера I, когато Елтимировото и Войсилово княжества сж се простирали източно до Сливенъ, а което е по-важно, той ще е билъ изходниятъ пунктъ подъ Източния Балканъ при Михаилъ Шишманъ и Александра за операциитѣ имъ къмъ присъединяването на врѣменно завзетитѣ отъ византийцитѣ градове между Сливенъ и Бургашкия заливъ. Двукратното слизание на Алесандра подъ Балкана отъ 1330 г. до 1332 год. срѣщу Андроника и поразяването на послѣдния между Айтосъ и Русокастро, ще се е произвело чрѣзъ Демиркапийския пѣтъ. Сжщо прѣзъ Сливенъ ще е минала и голѣмата процесия по случай женидбата на Александровия синъ съ дъщерята на Андроника, което се потвърждава и отъ старата сливенска пѣсенъ за минала отъ тукъ царска свадба¹⁾.

¹⁾ Свадбата е станала въ Одринъ, дѣто е присѣствувалъ и самиятъ Александръ. Тържествата сж траяли осемъ дена, а завеждането на булката отъ Одринъ до Търново е било великолѣпно шествие. По Кантакузинъ, византийската гвардия е съпроводила младоженцитѣ до Ямболъ. По Радченко, военниятъ ескортъ придружилъ младоженцитѣ до Търново, което трѣба да се разбира, че отъ Ямболъ прѣзъ Сливенъ до Търново, византийската гвардия се замѣня съ българска. Това шествие е оставило слѣди и въ други краища на днешна България по пѣтя между Одринъ и Ямболъ. Така въ Пандаклий (Фъндѣклий, Ямболско) се е пѣло за Домна Кралица, която на пѣтя отъ Ц-дъ за Търново е била обрана отъ Шейтановитѣ деветъ сина при Пандаклий. Очевидно е, че тоя епизодъ, забравенъ въ сжщностъ, е примѣсенъ съ други отъ хайдушкия епосъ. **Домна** не е кръстно име, а изкривенъ латински терминъ за принцеса или владѣтелка, което отговаря на срѣднебългарското госпожа (сравни го въ ромънския езикъ). Пандаклийската пѣсенъ е интересна, вижъ Раковски, Гор. Пѣт. п. 205. Горнята пѣсенъ може да ни послужи и за установяване официалния срѣдновековенъ пѣтъ между Одринъ и Търново прѣзъ Сливенъ, Ямболъ и Пандаклий, още повече, че, както ще се види, послѣдното заселище е старо (отъ *фобудхх*), а, при това, е до Тунджа и между Ямболъ и Къзълъ-Агачъ. Послѣдното е било станция съ слѣди отъ стари римо-византийски пѣтописни знаци, подобно на днешнитѣ километр. стѣлбове, отъ кждѣто и турското му име. Тукашната крѣпостъ и заселище, казва прѣданието, се наричали Яница.